

František Blatný. Mistr šachu a zeleného stolu

Brno - Zlínský rodák celý život dělil čas mezi stolní tenis a šachové figurky. Do historie sportu se však zapsal hlavně jako trenér a rozhodčí.

Autor:

[Lucie Hrabcová](#)

Na otázku, které vlastnosti jsou pro sportovce nejdůležitější, říká po krátké odmlce: „Představitivost a schopnost předvídat.“ František Blatný, šachový mistr a jeden z nejlepších hráčů historie brněnského stolního tenisu, pečlivě váží svá slova. Je zvyklý promýšlet několik tahů dopředu

„Víte, mám takovou vzpomínku na jeden hokejový zápas, kdy jsme hráli s někdejším Sovětským svazem. V jednom okamžiku najížděli dva Rusové na našeho obránce, chtěli ho dostat do bodyčku. Okamžitě jsem věděl, že udělali chybu. Když se k obránci natlačili, k jejich překvapení se odpíchl, lehce přeskočil, projel a dal gól. Nemohl jsem udělat nic jiného, než mu zatleskat. Jeho soupeři ve svém odhadu strategie zapomněli na něco důležitého. On totiž kromě hokeje dělal ještě krasobruslení,“ usmívá se Blatný.

Nebýt politické situace padesátých a šedesátých let, jeho hráčská hvězda mohla na sportovním nebi zazářit ještě výrazněji. Možná by to bylo ke škodě několika generací brněnských talentů. Blatný se do sportovních dějin totiž zapsal jako nadšený trenér, rozhodčí a organizátor. Sen o titulu velmistra šachu nakonec přece jenom naplnil jeho syn Pavel.

V Brně prožil celý život, na svět ale Blatný přišel 2. dubna 1933 ve Zlíně. Město sice bilo tepem průmyslového rozvoje, ale i jej poznamenala krize. „Tatínek pracoval v Baťových závodech. V čase hospodářské krize rostla nezaměstnanost, stejně jako dnes. Definitivně se to na něj sesypalo ve třicátých letech a rodina se pak vrátila do Brna,“ vypráví dobře vypadající šestasedmdesátník.

Do školy už malý František chodil v brněnských Husovicích. Dospívání v poválečném Brně se neslo ve znamení klukovských her, ale hlavně sportu. „V Lužánkách, tam, kde jsou dnes volejbalové kurty, bývaly dřív kurty tenisové,“ vzpomíná Blatný. „Nad nimi stál takový starý dům, šatna pro bruslaře a dva stoly. Tam jsme začali pronikat do tajů stolního tenisu,“ vybavuje si. Bezstarostné dny ale narušilo onemocnění. „Ve čtrnácti letech mi diagnostikovali srdeční nedostatečnost kvůli zúžení chlopní a nedomykavosti. Ty vady se vzájemně kompenzují, takže jsem nemusel na operaci. Větší problémy jsem neměl, ale sportovní vytrvalosti to hodně uškodilo,“ povzdychne si Blatný.

V péči lékařů strávil celých šest měsíců. Možná proto začali jeho spolužáci z gymnázia přemýšlet, jak mu ukrátit dlouhou chvíli. Když jednou na pokoj přinesli černobílé šachové figurky, Františkovi se otevřel nový svět. „První dvě nebo tři partie si se mnou zahrál primář Otto Sachse. To byl vynikající šachista,“ popisuje Blatný. V brněnské Dětské nemocnici tak začalo Blatného celoživotní rozpolčení mezi dvěma sporty. „Šachy i stolní tenis jsou mojí vášní. Oboje stejnou měrou,“ tvrdí rozhodně. Přednost nikdy nedal žádnému z nich.

Po návratu z nemocnice sportu doslova propadl. A nebyl sám. „S ostatními kluky jsme usilovně trénovali tenis, v pauzách jsme na lavičkách hráli šachy,“ popisuje své sportovní začátky Blatný. Generace talentovaných šachistů se v Brně rozvíjela i díky osobnostem, jako byl třeba akademický malíř a člen šachového klubu Duras Antonín Zeman. „Pan profesor byl naším učitelem na husovickém gymnáziu,“ říká s respektem v hlase Blatný. „Díky této tradici má český šach silný zvuk a kvalitní hráče. Drtivá většina jich vyrůstala právě tady na jižní Moravě,“ říká hrdě.

Na mistrovství Brna v roce 1951 už sedmnáctiletý gymnazista Blatný porazil na čtyři sta šachových soupeřů. Stal se tak nejmladším brněnským přeborníkem. „Získal jsem tehdy uznání kantorů. Nebylo ovšem úplně zasloužené, protože na učení mi moc času nezbývalo,“ usmívá se skromně. Ve skutečnosti si ve škole vedl natolik dobře, že ho jen těsně minula vědecká kariéra. „Jsem promováný biolog a pedagog,“ přiznává Blatný. „Studoval jsem na brněnské přírodovědecké fakultě. Diplomovou práci jsem musel stihnout po návratu z akademického mistrovství světa v šachu ve francouzském Lyonu. Když jsem se vrátil, nezbylo než zabrat všechno laboratorní sklo, abych diplomku zvládl v termínu. A stihl jsem to,“ směje se při vzpomínce na vysokou školu.

Sport místo vědy

Jeho práce s názvem Vliv ultrafialového záření na produkci vitamínu B12 u *Streptomyces Griseus* oslovila akademiky natolik, že Blatnému doporučili další studium. „Jenomže já jsem dělal dva sporty a na vědu už nebyl čas,“ kroutí hlavou Blatný. Po ukončení studia působil jako učitel. „Kantorina pro mě byla jednodušší řešení. Měl jsem totiž zástupce, a když jsem potřeboval odjet

na turnaj, nic se nedělo,“ vzpomíná.

Navzdory chronickému srdečnímu onemocnění se dostal mezi nejlepší dvacítku republikových hráčů stolního tenisu. „V brněnské tělocvičně Pod hradem se mi podařilo zvítězit nad exmistrem světa Váňou. To byl vynikající tenista,“ skládá poklonu soupeři. Třetí nula porazil i Václava Ostravického na mistrovství republiky v Ostravě.

Finále šachového mistrovství Československa se poprvé zúčastnil v roce 1954 a potom se mu to podařilo ještě celkem dvanáctkrát. Za největší šachový úspěch pokládá prvenství z roku 1964. O zlatou medaili se tehdy dělil s Vlastimilem Jansou. „Zápas o titul mistra republiky nakonec skončil vítězstvím Vlastíka. Je to ale můj nejlepší výsledek,“ vzpomíná Blatný na nejcennější trofej.

Omezené příležitosti

Československo později reprezentoval na šachových olympiádách ve Varně v roce 1962 a v Tel Avivu o dvě léta později. Zúčastnil se také čtyř studentských olympiád. „Já jsem spíš porážel slabší hráče,“ říká Blatný se svou typickou skromností. „Cením si vítězství nad dvěma špičkovými maďarskými velmistry, Gedeonem Barczou a Lászlem Szabó,“ přiznává nakonec. „Se Szabóem jsem tehdy hrál v Mariánských Lázních a s Barczou v Děčíně. Na ty partie rád vzpomínám. Je to tak trochu jako rodinné stříbro,“ dodává.

Přestože Blatný dosahoval v šachu dobrých výsledků, tolik potřebnou zkušenost se zahraničními soupeři mu režim takřka nedopřál. Za hranicemi si na šachovém turnaji poprvé zahrál v roce 1956 ve východním Německu, podruhé až za jedenáct let v Jugoslávii. „To je dnes nemyslitelné,“ říká Blatný. „O nominacích rozhodovaly generální svazy. Pražské ústředí prosazovalo své favority, kteří už měli náběh na titul velmistra. Tam se člověk jen tak nedostal. Dokonce jsem dostal pozvání, abych trénoval ve Španělsku. Také jej smetli ze stolu,“ popisuje věcně Blatný. „To se ale týkalo všech a doplatil na to nejen sport. Mladí hráči, kteří teď patří do šachové špičky, se prostě narodili do lepší doby,“ uzavírá.

Nad ztracenými hráčskými příležitostmi už dnes mávne rukou. „Práce jsem měl dost, navíc se nám v té době narodili synové Pavel a Milan. Na nářky nebyl čas,“ říká s nadhledem. „A přišel trenérský úsek mé kariéry. Je to tak trochu unikát, že jsem se jako kouč věnoval oběma sportům,“ upozorňuje. „Trénoval jsem tenisové juniory. Kluci z našeho týmu se dostali až do finále mistrovství Československa, které se hrálo v někdejší Flédinge, tančírně u Netopýra. V roce 1969 se nám v Rakousku podařilo získat čtyři zlaté medaile ze sedmi možných. Totéž jsme zopakovali ještě rok na to v Anglii,“ rekapituluje s nefalšovanou trenérskou hrdostí Blatný.

Juniorská družstva stolního tenisu byla tehdy líheň sportovních nadějí. Patřila mezi ně i Ilona Voštová, která se ve čtrnácti letech stala mistryní Evropy. „Tu jsem vlastně taky trénoval,“ připomíná Blatný. Když na počátku šedesátých let organizoval v Mariánských Lázních mezinárodní pásmový šachový turnaj, mladá hráčka byla shodou okolností ubytována přímo naproti hrací místnosti. „Dole byl stůl, takže jsme spolu asi hodinku denně hrávali stolní tenis. Pamatuji si, jak byla malinká, nad stůl jí vyčnívala jenom hlava. Měla asi sedm let, ale hrála už tehdy výborně,“ nešetří uznáním Blatný.

Junioři i nevidomí

Nadšený sportovec tehdy objevil ještě jednu oblast zájmu. Byla to práce s hendikepovanými šachisty. „V roce 1972 jsem se začal hodně věnovat především zrakově postiženým. Stále vzpomínám na doktora Jaromíra Floriána, kterému jsem dělal průvodce na řadě mistrovství světa. Přestože ve vězení na Borech přišel o zrak, byl to ohromný talent,“ smeká pomyslný klobouk a s laskavým zaujetím vysvětluje, jak nevidomí hrají. „Je to docela jednoduché. Máme speciální šachovničku, která má buď bílá, nebo černá pole zvednutá. A každá černá figurka má hrot, takže hráči mohou pohmatu rozlišit černou barvu od bílé,“ posunuje zamyšleně figurky po hrací ploše. „Kupodivu jsem zjistil, že zcela nevidomí mají lepší výsledky než silně slabozrací. Hrají jen hlavou a nerozptylují se ničím jiným,“ vysvětluje Blatný.

„Jako šachový rozhodčí jsem působil na zhruba sto turnajích,“ odhaduje Blatný. V roce 1983 se stal Mistrem Mezinárodní šachové federace FIDE a v roce 1993 strávil měsíc v indonéské Djakartě. Jako rozhodčí tu bděl nad druhou polovinou zápasu o titul mistra světa mezi světovými esy, Rusem Karpovem a Holanďanem Timmanem. „Karpov vyhrál,“ ukazuje na stránky svého zápisníku, hustě popsané úhledným písmem. Mnohé úseky šachových partií zná nazpaměť. „Předsedu FIDE Florencia Campomana jsem tehdy v Djakartě přesvědčil, aby hendikepovaní hráči mohli startovat na olympiádách,“ dodává. „To, že dnes můžou nastoupit proti zdravým soupeřům, vidím jako skvělý pokrok. A výsledky mají výborné,“ líčí s hrdostí Blatný.

Trenér, rozhodčí

Po sametové revoluci se František Blatný stal předsedou Československého šachového svazu, krátce nato vyhrál konkurz na post generálního sekretáře svazu v Brně. Ve věku šedesáti let odešel do důchodu, sportovních aktivit se ale ani zdaleka nevzdal. Dodnes například připravuje vůbec nejstarší rubriku Brněnského deníku Rovnost. Ta první vyšla 24. října 1965, po olympiádě v Tel Avivu. „Denně přehrávám partie a ty zajímavé vybírám pro šachovou rubriku,“ vysvětluje.

Jeho pravou rukou je jeho paní Alena. „Protože špatně vidím na monitor, manželka partie zapisuje a jako zdatná šachistka provádí i korekturu,“ prozrazuje Blatný. Se svou ženou sdílí i druhou sportovní lásku. „Seznámili jsme se u zeleného tenisového stolu. Hrála tehdy na Starém Brně a já jsem se rozhodl, že jí metodicky poradím,“ říká se smíchem. „Už se těšíme na léto, protože si užijeme sportování na chatě. Víte, nejhorší je nuda. Ale tou tenisté ani šachisté zásadně netrpí,“ tvrdí Blatný.

(Před olympiádou v Tel Avivu 1964 – Jansa, Kaválek, Hort, Blatný)
(Brněnský deník 4. 9. 2009)

Vážený pane Kalendovský,
Velmi Vám děkuji za texty, které jste k nám do redakce poslal. Komunikovala s Vámi sice moje kolegyně Vendula Jičínská, ale rozhovor s panem Františkem Blatným jsem dnes ráno dělala já. Připravuji nyní jeho profil do pondělního vydání a chtěla bych Vás ještě jednou poprosit o pomoc. Napadlo mě, jestli byste - jako znalec šachu – mohl krátce popsat **herní styl pana Blatného**, v čem je jedinečný či zvláštní, čím je typický... Myslím, že by se to do portrétu výborně hodilo.

Samozřejmě chápu, pokud jste vytížen a nerada bych Vás příliš zatěžovala. Pokud si na stručnou charakteristiku přece jen uděláte čas, budu Vám moc vděčná.

Přeji Vám hezký jarní den.

S pozdravem
Lucie Hrabcová
Redaktorka Brněnského deníku Rovnost
Mob. 606 824 355

A moje odpověď:

„**Styl – tot' člověk**“ nazval kdysi jeden ze svých článků česko-americký velmistr Luboš Kaválek. Měl tím zřejmě na mysli to, že jak se člověk projevuje v běžném životě, tak se chová i za šachovnicí. Ale jak uvidíme z následujících citátů šachových odborníků o stylu Františka Blatného, styl není věcí trvalou a neměnnou. V mládí bývá obvykle (nikoliv však u všech) ostrý a útočný, ve středním věku pevný a racionální a po dosažení šachového vrcholu (což bývalo u šachistů dávnými psychology určeno zhruba třicítkou) nastává pomalý ústup ze slávy a styl se stává spíše zaměřeným na vlastní bezpečí a moudrou opatrnost. Je-li tomu tak i u Františka Blatného, pak lze jen těžko říci, byl-li jeho styl v šachu něčím **jedinečný**. A jak se zdá, ani níže citovaní odborníci se nijak neshodli... Já bych si ale přece dovolil přece jistou charakteristiku Františkova stylu, vyzozorovanou jak při zápasech družstev, tak při společných analýzách i jeho trenérské práci: „Ve svých nejlepších šachových letech se

František projevoval jako sebevědomý útočník a optimista, který v každém postavení viděl jakousi kombinační zápletku. Říkal: „Chceš vidět, jak jsi mohl tu partii vyhrát? Tak se dívej!“ A už se šachové figurky v jeho rukou jen míhaly a já (i mnozí další diváci) jsme jen zírali. Pak však přišla chvíle vystřízlivění. Frantova kombinace se při pečlivějším pohledu ukázala nekorektní. Jaký byl tedy jeho styl? Pokaždé trochu jiný – ale vždycky až nezodpovědně optimistický – aspoň mezi námi „saláty“. Jak ho viděli kolegové mistři – viz dále:

„Vůdce bílých nezapřel tu ostrý styl brněnských a udeřil“
(Jiří Veselý - Československý šach 1951)

„V turnaji starších juniorů (ročník 1931-1933), který byl letos velmi silně obsazen, zaznamenali spolehlivou a možno říci již ustálenou formu první dva vítězové, brněnští hráči Blatný a Čučka, kteří již dříve si dobyli šachové ostruhy titulem šachistů zvláštní třídy, hlavně hra Blatného působí dojmem solidnosti a vyrovnanosti. V obou vidím výkvět a naději moravského šachu ještě spolu s Pechanem, loňským dorosteneckým přeborníkem ČSR.“
(Emil Richter - Československý šach 1952, 126)

"Velmi pěkně bojoval v turnaji mladý brněnský km Blatný. Také on zakládal partie velmi dobře a dovedl znamenitě využít nepřesností, když se jich soupeři dopustili. Dal jim ovšem k tomu příležitost svým často řízným slohem. K velkému turnajovému výkonu mu vadí jeho poměrně malý tělesný fond a na finale bude mít úspěch jen v tom případě, bude-li dobře i fysicky připraven. Velmi rádi bychom mu přáli další úspěch."
(Josef Louma – Československý šach 1954, 118)

„Brněnskému Blatnému se v turnaji nevedlo dobře. Hlavní toho příčinou asi je, že jeho znalosti teorie zahájení nejsou dnes na nutné výši.“
(Čs. šach 1955, 164)

„U výsledku Blatného je překvapující, že z partií proti posledním 5 hráčům turnajové tabulky zaznamenal jen 1 bod, zatímco hráčům z horní poloviny tabulky byl vcelku rovnocenným soupeřem. Očekával by se však u tak mladého hráče trochu ostřejší styl...“
(Dr. Maximilián Ujtelky - Československý šach 1957, 67)

"O 4. a 5. místo se rozdělil Blatný a Zíta, šachisté rozdílného věku a stylu, avšak pojetím hry značně příbuzní. V partiích se příliš záhy spokojují nerozhodným výsledkem a tím se obvykle prvního místa nedobývá."
(Fr. Pithart – Československý šach 1959, 149)

"František Blatný se po roční přestávce vrací do naší nejvyšší soutěže, díky své soustavné přípravě a pevnému i když značně racionálnímu stylu. Je pravděpodobné, že ke zlepšení sportovní výkonnosti mu pomohla i soustavná trenérská činnost, zejména s mládeží."
(Fr. Pithart - Československý šach 1962, 3)

"František Blatný a Vlastimil Jansa se tedy v tomto turnaji rozdělili o čelná místa. Ze stylu hry obou byste nepoznali věkový rozdíl mezi dvaadvacetiletým vysokoškolačkem a zralým kantorem na pokraji čtvrté desítky. Ovšem to bychom museli předpokládat, že mládež by měla hrát odvážně a riskantně, a to již dnes neplatí. Aspoň Jansa to dobře dokazuje, jeho hra svědčí o zkušeném již mistru, který si nemyslí, že soupeře zteče jediným náparem. Rovněž Blatný sedmkrát měří a pak teprve udeří. I Blatný i Jansa mají z dosavadních finále

přibližně stejně hodnotné výsledky (Blatný dosáhl v těchto soutěžích o něco více než 63% možných bodů, Jansa asi jen o 2% méně). Ale o moc větší jsou Jansovy mezinárodní zkušenosti, poněvadž jako mladý vysokoškolský reprezentant prošel dobrou školou akademických mistrovství světa, Blatný však musel čekat na příležitost "mezi staršími" a té se u nás (natož v cizině) příliš často nedočkal."

(J. Podgorný – Československý šach 1964, str.49)

Ač se to zdá neuvěřitelným, bylo to poslední úspěšné vystoupení Franty Blatného v polofinálních turnajích přeboru Československa. Zahrál zde svým typickým stylem – s konkurenty remízy, slabé (ne vždy) porazil.

(J. Kalendovský – 1969)

"Charakteristika hry Blatného je všeobecně známa, a nic se na ní nemění. Zůstává věren svému stylu, má solidní znalost zahájení, spíš bezpečnou než aktivní hru, o čemž svědčí jeho výsledky (+4-1=6)".

(Československý šach 1972, 19)

A malý přídavek:

Chvilka nad šachovnicí

Příjemné vzpomínky - Každá výhra potěší, a je-li to bod s mezinárodním velmistrem, pak je to jistě vzpomínka velmi příjemná.

Autor:

red

20.1.2008 11:27

Ilustrační foto

Autor: DENÍK/Ája Burešová

**řídí mistr FIDE
František Blatný**

Svou roli zde nepochybně hraje i přízeň šachové bohyně Caissy, která byla ke mně vlídná. Nevím proč, hlavně v partiích s maďarskými legendami – trojnásobným účastníkem kandidátů MS Laszlo Szabo a Gedeonem Barczou, který rovněž patřil dlouhá léta k oporám olympijského týmu.

Partie:

F. Blatný - L. Szabo 1-0, Mariánské Lázně 1959 (13. kolo), Sicilská (B 77): 1. e4 c5 2. Jf3 g6 3. Jc3 Sg7 4. d4 cxd4 5. Jxd4 Jc6 6. Se3 Jf6 7. Sc4 0-0 8. Sb3 (Proti případnému Jxe4 s dalším d5.) 8...d6 9. f3 Ja5 10. Dd2 Sd7 11. Sh6 Jxb3 12. cxb3 Dc7 13. g4 Sc6 14. Vg1 (S typovou hrozbou Jf5!) 14...Sxh6 15. Dxh6 Kh8 16. De3 e5 17. 0-0-0 Je8 18. Dh6 De7 19. Jc2 Jg7 20. Vd3 (Hrozí f4 s dalším Vh3) 20... Je6 21. Vgd1 Vfd8 22. Dd2 Df6 23. Kb1 Vd7 24. Df2 Jf4 25. V3d2 a6 26. Je3 Vad8 27. h4 h5 28. Jg2 Je6 29. De3 Kh7 30. g5 De7 31. f4 f6? (Mělo se stát exf4 – nyní rozhodne pěšcový průlom.) 32. f5! Jg7 33. fxg6+ Kxg6 34. gxf6 Dxf6 35. Vf2 De7 36. Dg3+ Kh7 37. Je3 Vf8 38. Jcd5 Sxd5 39. Jxd5 Dd8 40. Vdf1 Vxf2 41. Dxf2 Vc7 42. Jf6+ Kh8 43. Dd2! a proti Dh6 mat není obrany.

Szabo se vzdal. A mně spadl kámen ze srdce - nedošlo další den k dohrávání - a tak jsem stihl klíčový zápas stolního tenisu moravsko-slovenské ligy v Brně. Partie se v té době hrály tempem 2,5 hodiny na 40 tahů, pečtilo se, dohrávka by byla následující „volný“ den. Gedeon Barcza vyhrál desetkrát přebor Maďarska, a tak mě má nečekaná výhra černými kameny velice potěšila.

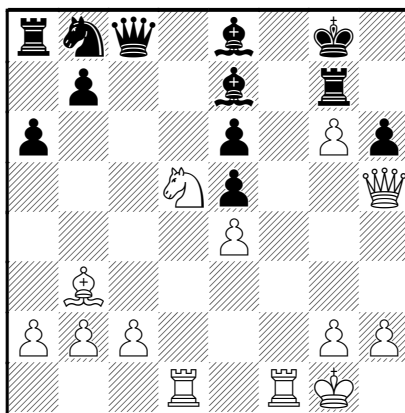
Partie:

G. Barcza - F. Blatný 0-1, „Primát Děčína“ 1975, Sicilská (E 65): 1. Jf3 Jf6 2. e4 g6 3. g3 Sg7 4. Sg2 0-0 5. 0-0 d6 6. d4 Jbd7 7. Jc3 c5 8. b3 Vb8 9. Sb2 a6 10. dxc5 Jxc5 11. Jd4 Je6 12. Dd2 Jxd4 13. Dxd4 Se6 14. Dd3! Dd7 15. a4 Sh3 16. Va2 (Příprava převodu věže na sloupec „d“) 16...Vfd8 17. Sxh3 Dxh3 18. f3 De6 19. Jd5! Je8 (Černý je nucen vést „zákopovou válku“ na 6.-8. řadě.) 20. Sxg7 Jxg7 21. e4 f6 22. a5 Df7 23. f4!? e6 24. Jb6 De7 25. Dc3 Vf8 26. Vd2 Vbd8 27. Db4 Dc7 28. Vfd1 Dc6 (V nastupující časové tísní se dostávám k protihře – objektem je centrální pole e4.) 29. Vd4? g5! 30. Dd2 gxf4 31. gxf4 Dc5! 32. b4 Dh5 33. Df2 Kh8 34. Kh1 e5! 35. V4d3? (35. Vxd6 vázlo na 35...Dxd1+!! -+) 35...Je6 36. f5 Jf4 (Hra vplula do taktických vod.) 37. Df3 Dh6! 38. V3d2 Vg8 39. c5 Jh3! (Hrozí Dxd2!) 40. Jc4 (Na 40.Vxd6 by přišlo studiové 40...Dh5! -+) 40...Vg7 41. Jxd6 Dxd2! 42. Jf7+ Kg8 a bílý se vzdal. Na 43. Jxd8 následuje dvoutahový mat : 43...Dxd1+ 44. Dxd1 Jf2 mat; nebo 43...Jf2+ 44. Dxf2 Dxd1+ a mat.)

Blatný,F - Minič [B98]

Sombor, 1966

1.e4 c5 2.Jf3 d6 3.d4 cxd4 4.Jxd4 Jf6 5.Jc3 a6 6.Sg5 e6 7.f4 Se7 8.Df3 h6 9.Sh4 g5 (Tak zvaná Göteborgská varianta, kterou si v mezipásmovém turnaji v roce 1955 připravili Argentinci Najdorf, Pilnik a Panno a použili v tomtéž utkání proti sovětským velmistřům Spasskému, Keresovi a Gellerovi) **10.fxg5 Jfd7 11.Jxe6!? fxe6 12.Dh5+ Kf8 13.Sb5!** (Potud shodné s Göteborgskou historií)**13...Je5** (Fischer proti Gligoričovi v Portoroži 1958 hrál 13.-Vh7) **14.Sg3 Vh7 15.Sxe5 dxe5 16.Vd1 Sd7 17.g6 Vg7 18.0-0+ Kg8 19.Sc4! Dc8!** (Chyba by byla 19.-De8 pro 20.Jd5!! a nelze Sc5+ 21.Kh1 exd5? pro mat ve 4 tazích: 22.Sxd5+ Se6 23.Sxe6+ Dxe6 24.Vd8+! s matem v příštím tahu) **20.Sb3 Se8 21.Jd5!**

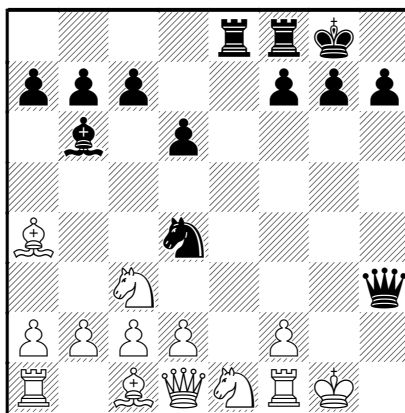
21...Sc5+ (Silnější bylo 21..Dc5+!, které vedlo po 22.Kh1 Sxg6 23.Dxe5 k velmi ostré a nejasné hře, ve které by měl bílý za obětovanou figuru 3 pěšce) **22.Kh1 Vxg6 23.Vf6!!** (Tento jemný tah, který je klíčem k výhře bílého, černý neviděl) **23...Vg7 24.Dxh6 Jd7 25.Je7+!! Sxe7 26.Sxe6+ Sf7 27.Sxf7+** a černý se vzdal, protože následuje dvoutahový mat. Nešlo ani 25.-Vxe7 pro 26.Vxd7! Vxd7 27.Sxe6+ atd. (F.Blatný -Rovnost 9.10.1966) /Europe Echecs 5 Novembre 1966, No.94/ **1-0**

Ve stylu Morphyho

Mlýnek,P - Blatný,F [C48]

Brno /CL KSB-Uni/, 1975

1.e4 e5 2.Jf3 Jc6 3.Jc3 Jf6 4.Sb5 Jd4!? (Autorem tohoto ostrého tahu je polský velmistr Akiba Rubinstein. Motivem je oběť pěšce za iniciativu) **5.Sa4** (K výhodě černého vede okamžitě 5.Jxe5, k remíze 5.Jxd4 exd4 6.e5 dxc3 7.exf6 atd.) **5...Sc5 6.Jxe5 0-0 7.Jd3 Sb6 8.0-0 d6!?** (Tento tah považuje teorie za méněcenný a uznává pouze: 8...d5!? 9.Jxd5 Jxd5 10.exd5 Dh4 11.Kh1 Sf5 12.Je5 f6 13.Jf3 Jxf3 14.Dxf3 Dc4=) **9.h3 Jxe4!?** (U podobných obětí je nejtěžší na tuto možnost přijít a potom se k ní rozhodlat) **10.Jxe4 Dh4 11.Jc3 Sxh3! 12.gxh3 Dxh3** [12...Jxc2 13.Dxc2 Dg3+ 14.Kh1 Dxh3+ .Ukazuje Fritz 2. JK] **13.Je1 Vae8**

14.Sd7!? (Po 14.Sxe8 Vxe8 15.Jg2 Jf3! by byl brzy konec vzhledem k převodu věže na g-sloupec) **14...Ve6!** **15.Sxe6 fxe6** **16.d3 Vf6** **17.Je4 Vg6+** **18.Jg5 h6** (Proti hrozbě 19.-hxg5 s dalším Vh6 a matem na h1 nebo h2 není obrany, např. 19.Se3 hxg5 20.f3 Vh6 21.Kf2 Dh4+ s dalším Dh2 mat) **19.Dd2 Vxg5+** a bílý se vzdal, protože na 20.Dxg5 by přišlo 20.-Je2 mat. F.Blatný - Rovnost 1975/ **0-1**

(kal)

(Blatný hraje s velmistrem Portischem na studentské olympiádě v Budapešti 1959)